

Živý starodávný příběh

Hošťálková 24. 12. 2020

Písně: 299, 297, 290, 281

Čtení z Písma: ev. Lukáše 2, 1 - 14

Text kázání: ev. Janovo 7, 28 - 29

Milí bratři a sestry,

Vánoce jsou zvláštní svátky. Přitahují do kostelů tisíce lidí. Třebaže mnozí z těchto lidí přichází jindy do kostela jen zřídka, o Vánocích - a zvláště na Štědrý den - v kostele být chceme. Je nám líto, že tento rok to pro „coronavirová opatření“ možné není. Snad to dlouho trvat nebude, infekce ustoupí, a všechna opatření budou moci být odvolána. Na všechny, které infekce zdolala a o těchto svátcích leží s horečkou v posteli - doma nebo v nemocnici - myslíme a přejeme jim Boží pokoj v srdci (jak o něm zpívají andělé) a brzké uzdravení.

Co nás tedy vlastně o Vánocích táhne do kostela? Možná se právě o těchto svátcích v člověku ozve jakási hluboká vnitřní touha, která promluví přímo k jeho srdci a člověk tu najednou pocítí kus domova. A třebaže víme, že tu opět půjde jen o ten starodávný příběh s Marií, Josefem a dítětem ve stáji, hvězdou a anděly na nebi, pastýři a králem na zemi - nic z toho není nové - přece bývá kostel plný. Proč tomu tak je? Proč po tom starém vždy znovu zatoužíme? Je možné, že pocítíme, že to co dávno známe, nemusí být vůbec všechno o co tu jde. Je možné, že pocítíme, že jsme se ještě nikdy nepokusili sestoupit do hlubin onoho starodávného příběhu a nepokusili jsme se mu porozumět, že kdesi hluboko uvnitř pocítíme, že se chceme dozvědět víc.

Ty dva přečtené verše z Janova evangelia nás tudy chtějí vést. Vždyť podstatou Vánoc je hluboké vnitřní rozpoznání, které se můžeme pokusit shrnout do tří bodů: **Ježíš nás dobře zná. Ježíš zná také Boha. A v Ježíši a skrze Něj smíme poznávat Boha také my.**

Když se rozpomínáme na ty mnohé Vánoce, které jsme již prožili a pokusili se shodnout na tom, co jsme jako děti pocítili nejhloběji, pak patrně povíme, že to bylo „štěstí“, toho bylo srdce plné. Když jsme rozbalovali dárky nějak podvědomě v nás rezonoval ten šťastný pocit: Rodiče, ti nejbližší a nejmilejší lidé mé srdce znají, cítí s ním, uhodli má přání a mé touhy! Jejich dárky byly právě na ně milující odpovědí. Někdy jsme možná také pocítili: Vždyť jsem si nic nezasloužil a teď jsem tak obdarován! Jsem tak přijat, tak milován!

Není kouzlo také těchto Vánoc opět v tom, že se pokoušíme jeden druhému nahlížet do srdce a chceme se navzájem poznávat právě tam? Proto je také tak hořké o Vánocích - kdy si všichni prokazují lásku, radují se a vzájemně se přijímají - zůstat sám. Snad nikdy nedolehne na člověka bolestný pocit osamělosti tíživěji jako právě o Vánocích.

Také na tento pocit a každému z nás ať už cítíme cokoli chce evangelista Jan povědět, že jádrem také těchto vánočních svátků je hluboké vnitřní poznání:

1. Ježíš nás dobře zná.

On například ví, jak dnes přemýšlíme - je to podobné jako tehdy: „*Všecko už víme, nic nás nemůže překvapit.*“ A o nás ve 21.století to platí naprosto. Žijeme přece ve věku vědeckých triumfů. Je to neskutečné, co všechno už víme. A víme také, co udělat s Ježíšem, jak s ním zacházet a kam jej zařadit! Ale už Jan poznamenal, že i jeho současníci o Ježíši říkali: „*O tomto člověku víme, odkud je.*“ Ano, víme o něm mnohé. A přece nás tento příběh o Ježíši nenechává na pokoji, v klidu. Kdesi v pozadí naší osobnosti zůstává ona touha a vnitřní nepokoj poznat, kdo Ježíš skutečně je.

Bible to řekne velmi prostě a jednoduše: „*Jsmo Boží děti*“. A v dětech je hluboce zakořeněná touha po jejich otci, matce, rodičích. Naše srdce je nepokojné, dokud nenajde spočinutí v Bohu. Tak to kdysi pověděl starý církevní otec Augustin. Ježíš nás zná! Zná nás s naším dospělým vědeckým poznáním i naším dětským toužením, s naší pyšnou ješitností i naší bolestnou slabostí a bezmocí. On nás prostě zná.

Myslím, že nám dělá dobře v hloubi naší bytosti nějak cítit, že je tu někdo, kdo nám hledí do srdce, je plný lásky a dobře se v něm vyzná, jako tomu bylo na Vánoce, když jsme rozbalovali dárky. A on už dlouho připravuje a balí po čem člověk hluboce touží. Ano, Jeden zde je. **Ježíš nás dobře zná.** To znamenají Vánoce. To je jádrem těchto svátků.

2. Ježíš zná Boha.

„*Tu Ježíš, když učil v chrámě, hlasitě zvolal: Znáte mě a víte také, odkud jsem. Říkáte to velmi rozhodně a věříte, že tomu tak je. Nevíte ale všechno! Díváte se na mne a znáte mně pouze z vnějšku. Já jsem ale ten, který zná Boha!*“ Pro nás kteří žijeme ve věku mnohého poznání v nejrůznějších oblastech, nemusí být ale třeba pohled k nebi, do onoho mezihvězdného prostoru vždy jen povznášejícím. Ty hlubiny vesmíru v sobě skrývají také něco pro nás znepokojivého. Vždyť ten vesmír je tak nepředstavitelně veliký, že naše Země v něm vypadá jen jako maličký atom. A my lidé? My jsme na této zemi se svým kratičkým životem vůči nekonečnému vesmíru tak nepatrní!

Někdy se velmi rozpovídáme když mluvíme o Bohu. Snažíme se vysvětlit jak to je s Bohem a tím nepředstavitelným vesmírem, jak On je nad tím vším, všechno skvěle řídí a spravuje; říkáme tak to je nebo tak to není, a přitom se chováme jako pošetilé děti. Vždyť jsme jako ta nepatrná bakterie ve vesmíru, které se říká „člověk“. Víme vůbec něco o Tom, který je nade vším tím nepředstavitelným? A Ježíš tu nyní poví: „*Já tohoto Boha znám, já jsem od něj poslán. Já jsem s ním v podstatě jedno. Kdo vidí mne, vidí Otce.*“

To svým mozkiem nemůže promyslet a pojmout žádný člověk. Proto mluvíme a zpíváme o narozeném a do betlémských jeslí položeném Ježíši a všem co se tenkrát událo jako o zázraku - **Bůh se stal člověkem!** Stal se jedním z nás, abychom mohli porozumět tomu co nám říká, abychom mohli vycítit jak to s námi myslí a co pro nás znamená, aby se v našich lidských srdcích mohla objevit důvěra - lidská důvěra v nepředstavitelného Boha. Jen tak se dozvídáme a poznáváme co On pro nás znamená. A to je tajemství tohoto Ježíše. **On Boha zná**, je s ním jedno. Popisujeme tento zázrak svými neumělými slovy a obrazy: „*Boží Syn*“, „*pravý Bůh a pravý člověk*“.

Možná se v nás hlásí o slovo hlas našeho vnitřního toužení a přeje si, abychom na sebe tento zázrak nechali ve vší tichosti působit, abychom tomuto hlasu dobře naslouchali, abychom mu otevřeli svá srdce. Jen tak vlastně porozumíme tomu, co

skutečně Vánoce znamenají. Možná tou „tichou nocí“ pro nás bude právě ta dnešní noc. Potom se také v nás rozezvučí ono hluboké vnitřní poznání, to které je jádrem těchto svátků: **Ježíš nás dobře zná. Ježíš zná také Boha.**

3. V Ježíši a skrze Něj můžeme Boha poznávat také my.

Ale jaký je ten Bůh, kterého můžeme poznat? Dívá se na nás jakoby dětskýma očima - jako dítě v jeslích. Ten opravdu veliký a největší mezi nás přichází jako ten nejmenší a nejzranitelnější. Chceme-li jej vidět musíme se nad ním sklonit, tak jako se člověk dívá na malé dítě. Sklonit se beze strachu z přesily - děti ji přece nemají. Bez podezírání a nedůvěry - malé děti lživé nejsou. Bez obav před zahanbující arogancí - děti nemají žádnou převahu. Dívají se na nás zesponu ne shora. Důvěřivě k nám vztáhnou své ruce. Člověk jim snadno otevírá své srdce, něžně je bere do náruče, nemusí se jich vůbec ostýchat. Děti jsou živoucím symbolem pokoje a míru. Děti se beze slova dotýkají našeho nejvnitřnějšího bytí. Jejich oči jsou signálem lásky.

Tak za námi přichází Bůh. Tak se na nás dívá. Tak na sebe nechá nahlížet také nás. Nechce nás vystrašit svou všemohoucností a vševědoucností. Každý z nás se nad ním smíme sklonit a podívat se mu do očí. Kdo se takto dívá na Dítě v betlémských jeslích, ten vlastně poznává základní rysy Boží podstaty. A nesl je na sobě také Ježíš dospělý. Všechno vydržel a unesl až do krajnosti. Nechal se za nás raději přibít na kříž, jen aby jeho láska s námi navždy zůstala.

Známe takto tohoto Boha, nebo o něm jen něco víme? Nahlédli jsme už svým srdcem do srdce Jeho? Zvolali jsme již šťastně: Tento Bůh, kterého jsem směl poznat, ten mně dobře zná! Jeho oči nejsou jen velkýma dětskýma očima. Oči Toho, který se k člověku obrátil a hledí až do jeho nejhlubší potřeby a nouze jsou očima Spasitele!

Pohlédneme-li právě tímto směrem, pak se dostáváme k samé podstatě Vánoc. Právě toto si také chceme navzájem popřát: Ať jsou pro nás Vánoce a celé svátky určitě krásné, radostné a šťastné v každém ohledu, ale především v této podstatě: **Ježíš nás dobře zná. Ježíš zná také Boha**, je s ním jedno. A pak: **v Ježíši a skrze něj můžeme Boha poznávat také my**, můžeme ho poznávat takového jakým skutečně je. Pak teprve naplno pocítíme co pro nás osobně znamená věta, která zazněla z úst andělů: **„Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus, Pán!“**

Amen.